

[Kirkeministeren.]

gifter til trykning af kirkeblade uden for det fastsatte rådighedsbeløbs ramme, er det unægtelig ikke noget nyt spørgsmål, som rejses. Men når der spørges, om jeg vil bemyndige menighedsrådene til at afholde de nævnte udgifter uden for rådighedsbeløbet, må jeg besvare spørgsmålet med et helt klart nej og det alene af den grund, at det ganske klart ligger uden for de beføjelser, som loven giver ministeren.

Både i efteråret 1969 og i foråret 1970 behandlede folkettinget denne sag med al ønskelig grundighed, en behandling, som resulterede i vedtagelsen af den nugældende lov, hvorefter disse udgifter skal afholdes inden for det nævnte beløb. Jeg vil derfor tillade mig at opfatte spørgsmålet som et spørgsmål om, hvorvidt jeg vil fremsætte forslag til ændring af menighedsrådsloven.

I formuleringen af spørgsmålet er der endnu en ting, som har undret mig, og det er, at spørgeren kun har nævnt spørgsmålet om udgifter til trykning af kirkeblade.

Det undrer mig, at den argumentation, som oftest har været fremført over for mig i denne sag, har været hensynet til de stigende distributionsudgifter. Men jeg går ud fra, at dette beror på en lapsus, og jeg vil betragte fremstillings- og distributionsudgifterne under ét.

Ved lovens behandling her i folkettinget var der almindelig enighed om, at der over de kirkelige ligningsmidler må kunne ydes et beløb til dækning af annoncering af gudstjenester, møder og træffetider etc., og dette tilskud valgte man som bekendt at give sammen med et rammebeløb til egentligt kirkeligt arbejde. Man havde hermed ønsket at sikre, at kirken havde rimelige muligheder for at bekendtgøre sit arbejde, og det er et synspunkt, som jeg kan erklære mig helt enig i.

Derimod finder jeg det i høj grad diskutabelt, om det er et formål for offentlige midler at yde tilskud til publicering af artikler

og indlæg, som de findes i de fleste kirkeblade i dette land. Jeg skal ikke på nogen måde underkende den kirkelige interesse i at få dette stof frem, og jeg kan ganske tilslutte mig spørgerens vurdering af kirkebladet kontra organisationsbladet. Det eneste sted, hvor sammenligningen haltede, var med hensyn til støtten; organisationsbladene får faktisk heller ikke offentlig støtte.

Men jeg finder, at selv om der er en kirkelig interesse i at få dette stof frem, må man på dette som på andre områder i samfundet gøre sig klart, at der skal finde en prioritering sted, og hvis man prioriterer denne økonomisk krævende arbejdsopgave højt, vil det, når midlerne er begrænsede, gå ud over andre arbejdsopgaver. Men denne prioritering af opgaverne kan kun finde sted på det lokale plan.

I øvrigt vil jeg godt i denne forbindelse gøre opmærksom på, at der findes alternative muligheder til de nuværende traditionelle kirkeblade. F. eks. tror jeg, at det ville være en nok så billig løsning at søge det kirkelige stof optaget i de dog i hvert fald i byområderne ret talrige lokalaviser, og jeg vil oven i købet tillade mig at mene, at det ville give nok så mange læsere uden for de i forvejen kirkevantes kredse.

Da sagen var til behandling her i tinget, blev det ikke mindst fra hr. Kaj V. Andersens parti understreget kraftigt, at man ikke måtte beskære menighedsrådenes dispositionsfrihed. Hvis man gik ind for spørgerens tanke om at holde kirkebladsudgiften uden for rådighedsbeløbet, måtte man, hvad venstres ordfører også gav udtryk for i sin tale, nedskære maksimumsrammen for det nuværende beløb, som jo er fastsat bl. a. under hensyn til de nævnte udgifter, og man ville da i virkeligheden komme i den situation at have to rådighedsbeløb, ét kun til dækning af kirkebladsudgifter — idet jeg går ud fra, at vi alle er enige om, at der måtte være et loft over dette beløb — og ét til andre opgaver, som menighedsrådene måtte finde nødvendige. En sådan ordning ville for mig at